

El nou Govern illenc

Francina Armengol

EFE

El capvespre del dimarts 30 de juny Francina Armengol va ser investida presidenta del Govern de les illes Balears amb els 34 vots a favor del PSIB-PSOE, Podem i Més, en contra dels 22 del PP i els 2 de Ciutadans, i les 3 abstencions del PI. Nova presidenta, però encara no havia acabat la llarga negociació entre els tres socis. En el moment de tancar aquesta edició, dijous 2, estaven parlant sobre els últims punts de l'organigrama de l'executiu. A l'horabaixa del mateix dia, per cert, Armengol havia de prendre possessió del càrrec -en un acte "obert a la ciutadania", segons el PSOE-, després que la presidenta del Parlament, Xelo Huertas, hagués comunicat preceptivament al Govern central i a la Casa del

La socialista Francina Armengol nomenà, pocs dies després de ser investida presidenta, el seu Govern, format per 10 conselleries: 6 del PSOE i 4 de Més.

Reportatge de Miquel Payeras

Rei el resultat del debat d'investidura i que el *Butlletí Oficial* publicués el nomenament.

Si no hi hagués canvis d'última hora, el divendres dia 3 de juliol la presidenta nomenà els consellers i el mateix dia es reuní el primer Consell de Govern, el qual havia de derogar dues de les lleis més ideològiques de José Ramón Bauzá:

la del famós TIL, el decret de tractament integrat de llengües, que pretenia arraconar el català a l'escola pública, i la de símbols, que prohibia l'exhibició de qualsevol símbol no oficial als centres públics, pensada per evitar les quadribarrades que els docents penjaven a les façanes com a protesta per la política lingüística del PP.

Biel Barceló

Alberto Jarabo

→ El nou Govern

A més de la Presidència, formen el nou Govern 10 conselleries, una de les quals també és la Vice-presidència. Totes són del PSOE i de Més, ja que Podem s'ha estimat més quedar fora. Malgrat que durant tota la negociació els econacionalistes volgueren que l'executiu fos paritari entre els dos partits, a la fi els socialistes tenen la titularitat de 6 dels 10 departaments. Per donar solidesa a tota l'estructura s'ha decidit que el responsable de cada conselleria i els seus respectius directors generals no siguin tots del mateix partit. Així, diuen, s'evitaran els compartiments estancs. El secretari general de Podem, Alberto Jarabo, ha posat molt d'èmfasi en aquesta fórmula perquè, assegura, "no volem fer un altre pacte de progrés", en referència als acords entre Unió Mallorquina i l'esquerra que es concretaren el 1999 i 2007. En realitat, però, el sistema d'entrellaçar el conseller d'un partit amb seus alts càrrecs d'un altre ja es posà en pràctica en el pacte de 2007, si més no en alguns departaments.

Biel Barceló és el vice-president i conseller d'Innovació, Investigació i Turisme. Líder del PSM, formació majoritària de Més per Mallorca, professionalment és misser, funcionari dels serveis jurídics de la Comunitat Autònoma. Començà la carrera política el 1995 quan es convertí en regidor del PSM de l'Ajuntament de Palma. El 2003 deixà el consistori per passar a ser membre electe del Consell de Mallorca, càrrec des del qual adquirí gran projecció interna en el partit. Durant la crisi del PSM de 2003, quan dimití tota l'executiva –després de les eleccions d'aquell any–, Barceló es convertí en la referència dels militants que volien que el partit mantingués una aposta clarament progressista. En el congrés de 2006 fou elegit secretari general. Ha estat cap de llista al Parlament per Mallorca a les eleccions de 2007, 2011 i 2015. Sota la seva direcció el PSM s'ha obert a pactes estables amb d'altres partits, i de resultes d'això es creà Més amb

IniciativaVerds, i s'ha recuperat el 2014 de l'escissió que havia patit el 2007.

Marc Pons, del PSOE, és el conseller de Presidència. Havia de ser el líder socialista a Menorca, però els resultats no l'acompanyaren quan s'enfrontà a les urnes el 2011. Des d'aleshores passà a fer política a Palma, sempre enquadrat en el sector oficialista del PSOE liderat per la secretària general, Armengol. De professió és arquitecte tècnic i enginyer tècnic. A més de conseller, la presidenta l'ha fet també portaveu del Govern, un càrrec que havia de ser per a Més però que finalment s'han quedat els socialistes.

Catalina Cladera, del PSOE, és la titular de la Conselleria d'Hisenda i Administració Públiques. Economista, funcionària de carrera, a l'última legislatura progressista, 2007-2011, fou directora de l'Institut Balear de la Vivenda (IBAVI).

Martí March, independent electe dins

de la llista del PSOE per Mallorca, ocupa la Conselleria d'Educació. Catedràtic de pedagogia de la Universitat de les Illes Balears, s'enfronta a la gestió d'una conselleria molt delicada, no debades els docents esperen un canvi radical respecte al caos que ha viscut el departament durant els últims anys, dirigit per tres consellers diferents, tots del PP. El canvi de tarannà està assegurat. El problema, però, seran les escasses disponibilitats pressupostàries.

Patricia Gómez, consellera de Salut, del PSOE, és titulada en infermeria i professora. Ja té experiència en gestió política, atès que durant l'últim pacte de progrés (2007-2011) ocupà el càrrec de directora general de Coordinació Sòcio-sanitària.

Iago Negruela ocupa el màxim càrrec de la Conselleria de Treball, Comerç i Indústria. Fou el candidat número 8 del PSOE per Mallorca, però es quedà sense escó. Professionalment és inspector de

Jaume Font

Nel Martí

Xavier Pericay

Margalida Prohens

Treball. Durant l'anterior pacte de progrés ocupà la direcció general de Treball i, per tant, ja té també experiència en gestió política, en el mateix departament.

Fina Santiago, de Més, igualment és veterana: torna a ser consellera d'Afers Socials i Cooperació, com ho va ser entre 2007 i 2009. En primera instància s'havia anunciat que seria també portaveu del Govern, però el dijous 2 a l'horabaixa caigué d'aquest càrrec.

Esperança Camps, de Més, periodista i escriptora, debuta en política com a consellera de Transparència, Cultura i Participació.

Vicenç Vidal, de Més, és conseller de Medi Ambient, Agricultura i Pesca. Llicenciat en biologia, fou director general de Medi Ambient entre 2007 i 2011.

Joan Boned, treballador d'Iberia, diputat del PSOE des de 2003, és el conseller de Territori, Energia i Mobilitat.

Les direccions generals encara no estaven resoltes del tot en el moment de tancar aquesta edició. No sols per discussions entre els partits sinó també, i sobretot, perquè no poques persones havien declinat la invitació a ocupar-ne algunes. La negativa sembla que es deguda tant a qüestions del sou, que trobaven escàs, com a reticències, si no animadversió, a ocupar un càrrec polític.

Competència

A pesar que hi ha hagut serioses friccions entre Més i PSIB durant la negociació, el fet que comparteixin el Govern per tercera vegada –després dels pactes de progrés de 1999 i 2007– fa que sàpiguen deixar a banda les divergències per governar junts. Diferent és la relació entre Podem i els seus dos socis, sobretot amb el PSOE. Així es palesà durant el debat d'investidura d'Armengol. De fet, Jarabo va ser, a

moments, més dur amb la candidata a presidenta que la portaveu del PP, Margalida Prohens. La conservadora es limità al paper habitual del perdedor en aquestes circumstàncies, és a dir, a complir amb el guió i passar el tràngol el més aviat possible. Potser per això va contrastar tant el discurs de Jarabo, molt intens i crític. Però no fou només per la comparació amb la moderació del PP que resultà estrany. Tampoc va ser el típic exercici de marcar terreny, tal com feren els portaveus de Més per Mallorca, Biel Barceló, i de Més per Menorca, Nel Martí. No, en el cas del líder de Podem hi havia quelcom afegit. “Està ben clar que vénen per nosaltres”, deia a aquest setmanari una font socialista. Això és el que va deixar clar el discurs del portaveu podemista. I no només per allò què deia sinó sobretot pel to amb què ho deia: aspre, desagradable, del tot insòlit en qui al cap d'unes hores haurà de votar a favor de l'objectiu de les seves crítiques. La votà, com els seus companys, és ver, però només li dedicà tres tímides mamballetes, i de mala gana, quan va ser investida.

El mal rotllo Podem-PSOE no passà desapercebut per al portaveu del PI, Jaume Font: “Nosaltres estem aquí per si som necessaris”, deia a qui subscriu, fent referència al fet que els seus 3 diputats podrien unir-se als 24 de PSOE i Més i així formar una majoria minoritària de 27, suficient per donar estabilitat a l'executiu en cas que Podem trenqui amb els seus socis. No és una bogeria pensar-ho. El debat d'investidura deixà clar que Ciutadans –el portaveu del qual, Xavier Pericay, aixecà mamballetes de la bancada conservadora– i el PP, que sumen 22 escons, sempre votaran en contra del Govern. Per tant, el paper del PI es revelarà molt si les relacions entre Podem i PSOE i Més es trenquessin. Perquè els de Jarabo compten amb 10 diputats, però com que no és creïble una majoria de bloqueig formada per aquest partit, Ciutadans i PP, aleshores el Govern, que té 24 vots, es podria suportar sobre els 3 regionalistes. ●